

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)
z 22. februára 2006 *

Vo veci T-34/02,

EURL Le Levant 001, so sídlom v Paríži (Francúzsko), a ďalší žalobcovia, ktorých mená sú uvedené v prílohe tohto rozsudku, v zastúpení: P. Kirch a N. Chahid-Nourai, advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločností, v zastúpení: G. Rozet, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2001/882/ES z 25. júla 2001 o štátnej pomoci poskytnutej Francúzskom vo forme rozvojovej pomoci pre osobnú loď *Le Levant*, ktorú vyrobil Alstom Leroux Naval pre prevádzku v Saint-Pierre-et-Miquelon [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 327, s. 37),

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda B. Vesterdorf, sudcovia J. D. Cooke, R. García-Valdecasas,
I. Labucka a V. Trstenjak,
tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. septembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

Zákon Pons a rozhodnutie Komisie nevzniesť námietky podľa článkov 87 ES a 88 ES

- ¹ Sporná pomoc sa týka rámca opatrení zníženia daní pre niektoré investície v zámorských krajinách, pôvodne zavedených francúzskym zákonom z 11. júla 1986 (zákon č. 86-824 o opravnom finančnom zákone na rok 1986, JORF z 12. júla 1986, s. 8688), takzvaný „zákon Pons“.

- 2 Dňa 13. augusta 1992 oznámili francúzske orgány tieto opatrenia Komisii, aby sa mohla vyjadriť o ich zlučiteľnosti s pravidlami o štátnej pomoci.
- 3 Listom z 27. januára 1993 Komisia informovala francúzsku vládu o svojom rozhodnutí nevzniesť námietky podľa článku 92 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 87 ES) a článku 93 Zmluvy ES (teraz článok 88 ES) voči daňovým opatreniam, ktoré stanovil zákon Pons.

Smernica Rady 90/684/EHS o pomoci pri stavbe lodí

- 4 Smernica Rady 90/684/EHS z 21. decembra 1990 o pomoci pri stavbe lodí [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 380, s. 27, ďalej len „siedma smernica“) stanovuje osobitné pravidlá štátnej pomoci v tomto odvetví, ktoré predstavujú výnimku zo všeobecného zákazu uvedeného v článku 92 ods. 1 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 87 ods. 1 ES). Účinnosť príslušných ustanovení siedmej smernice predĺžili nariadenie Rady (ES) č. 3094/95 z 22. decembra 1995 (Ú. v. ES L 332, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 123) a nariadenie Rady č. 1904/96 z 27. septembra 1996 (Ú. v. ES L 251, s. 5), ktoré sa týkajú pomoci pri stavbe lodí.
- 5 V kapitole II „Pomoc pri prevádzke“ stanovuje článok 4 ods. 1 siedmej smernice, že „pomoc výrobe v prospech stavby a prestavby lodí možno považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom, ak celková suma pomoci priznanej na jednu zmluvu nepresiahne v subvenčnom ekvivalente maximálny spoločný strop vyjadrený v percentuálnej sadzbe zo zmluvnej hodnoty pred pomocou, ďalej len „strop pomoci““ [*neoficiálny preklad*].

6 Podľa článku 4 ods. 7 siedmej smernice:

„Pomoc spojená so stavbou a prestavbou lodí priznaná rozvojovej krajine ako rozvojová pomoc nepodlieha stropu pomoci. Za zlučiteľnú so spoločným trhom ju možno považovať, ak je v súlade s ustanoveniami prijatými na tento účel pracovnou skupinou č. 6 Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD) vo svojej dohode o výklade článkov 6, 7 a 8 ujednaná [o vývozných úveroch pre lode z 3. augusta 1981] alebo s akýmkoľvek neskorším doplnkom alebo opravou tejto dohody.

Jednotlivé schémy pomoci tohto druhu sa musia vopred oznámiť Komisii. Komisia overí, aký osobitný rozvojový cieľ sa sleduje plánovanou pomocou, a či spadá do rozsahu pôsobnosti dohody uvedenej v prvom pododseku.“ [*neoficiálny preklad*]

Ustanovenia týkajúce sa správneho konania

- 7 Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mím. vyd. 08/001, s. 339) nadobudlo účinnosť 16. apríla 1999.
- 8 Článok 1 písm. h) tohto nariadenia pod pojmom „zainteresovaná strana“ rozumie „akýkoľvek členský štát a akúkoľvek osobu, podnikateľa alebo združenie podnikateľov, ktorých záujmy možno ovplyvniť poskytnutím pomoci, najmä príjemca pomoci, konkurujúci si podnikatelia a obchodné združenia“.

9 Článok 4 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 stanovuje, že Komisia je povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania vo vzťahu k opatreniam, ktoré jej boli oznámené a ktorých zlučiteľnosť so spoločným trhom vzbudzuje po predbežnom preskúmaní pochybnosti. Podľa článku 26 ods. 2 tohto nariadenia „Komisia uverejní v Úradnom vestníku... rozhodnutia, ktoré prijala podľa článku 4(4) v ich pôvodnej jazykovej verzii“.

10 Podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 o konaní vo veci formálneho zisťovania:

„Rozhodnutie začať konať vo veci formálneho zisťovania zhrnie príslušné záležitosti faktov a práva [relevantné skutkové a právne otázky — *neoficiálny preklad*], bude zahrňovať predbežné zhodnotenie Komisie, ktoré sa týka charakteru pomoci navrhovaného opatrenia a vysvetlí pochybnosti, čo sa týka jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom. Rozhodnutím sa vyzve daný členský štát a iné zainteresované strany, aby predložili pripomienky v rámci predpísaného obdobia, ktoré by za normálnej situácie nemalo presahovať jeden mesiac. V riadne odôvodnených prípadoch Komisia môže predĺžiť predpísané obdobie.“

11 Článok 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, ktorý sa týka vymáhania pomoci, upresňuje:

„Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako ‚rozhodnutie o vymáhaní‘). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.“

Skutkové okolnosti a konania

Opis operácie Le Levant

- 12 Ako vyplýva z opisu, ktorý oznámili francúzske orgány Komisii v rámci správneho konania, predmetná operácia (ďalej len „operácia *Le Levant*“) pozostávala zo zabezpečenia financovania a prevádzky výletnej lode *Le Levant* v rámci zákona Pons počas obdobia približne siedmich rokov investormi — fyzickými osobami prostredníctvom spoločností s ručením obmedzeným s jediným spoločníkom, vytvorených výlučne na tento účel a spojených v rámci námorného spoluvlastníctva.
- 13 Záujem investorov vstúpiť do tejto operácie spočíval v im priznanej možnosti odpočítať podľa mechanizmu zavedeného zákonom Pons od ich zdaniteľných príjmov cenu ziskov z uskutočnenej investície a výdavky spojené s jej získaním (finančné úroky) a s jej držbou (amortizácia), ako aj prípadnú stratu vyplývajúcu s jej prevádzky.
- 14 Právnu a finančnú schému operácie *Le Levant* zhrnuli francúzske orgány nasledujúcim spôsobom. Dňa 9. decembra 1996 významná francúzska banka (ďalej len „banka“) vytvorila spoluvlastníctvo lode *Le Levant* rozdelené na 740 spoluvlastníckych podielov alebo „quiratov“. Správa tohto spoluvlastníctva sa zverila spoločnosti Compagnie des îles du Levant (ďalej len „CIL“) v rámci mandátu, ktorého predmetom bolo najmä podpísanie zmluvy o stavbe s lodenicou Alstom Leroux Naval a správa prevádzky lode. V priebehu roka 1997 vytvorila každá fyzická osoba jednu EURL, ktorej banka predala quiraty prostredníctvom verejnej výzvy na upisovanie. Počas siedmich rokov mala CIL vykonávať prevádzku, údržbu a technickú a obchodnú správu lode na účet námorného spoluvlastníctva. Okrem toho sa CIL investorom zaviazala zabezpečiť minimálny hrubý zisk z prevádzky

a nahradit' prípadné straty, ktoré sa ukážu ako vyššie v porovnaní s očakávaniami. Ako odmenu za svoj mandát mala CIL získať ročne najmä percentuálnu sadzbu hrubých príjmov spoluvlastníctva za správu lode, percentuálnu sadzbu z hrubého zisku kladnej prevádzky za zabezpečenie prevádzky a paušálnu sumu za správu spoluvlastníctva.

- 15 Banka sa investorom zaviazala odkúpiť podiely EURL pred 15. decembrom 2003. Okrem toho každá EURL sa zaviazala predat' banke svoje quiraty pred 29. februárom 2004. Zároveň sa CIL zaviazala odkúpiť od banky všetky quiraty pred 31. januárom 2004 a banka sa zaviazala predat' jej ich pred 29. februárom 2004.

Správne konanie

- 16 Ku koncu roku 1998 sa Komisia z tlače dozvedela, že osobná loď *Le Levant*, ktorú vyrobil vo Francúzsku Alstom Leroux Naval za zmluvnú cenu vo výške 228,55 milióna francúzskych frankov (FRF), bola financovaná z prostriedkov daňových úľav priznaných pre investície na francúzskych námorských územiach.
- 17 V nadväznosti na predbežné vyšetovanie, počas ktorého Komisia získala pripomienky francúzskych orgánov predložené najmä listom z 12. mája 1999, Komisia informovala listom z 2. decembra 1999 tieto orgány o jej rozhodnutí začat' konanie podľa článku 88 ods. 2 ES, pokiaľ ide o neoznámenú štátnu pomoc C 74/99 (ex NN 65/99), týkajúce sa rozvojovej pomoci priznanej Francúzskom v prospech Saint-Pierre-et-Miquelon (stavba lodí). Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* 5. februára 2000 (Ú. v. ES C 33, s. 6, ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“). Komisia v ňom naznačila, že preskúma pochybnosti, ktoré sa vzťahujú na článok 4 ods. 7 siedmej smernice,

týkajúce sa významu „rozvoja“ predmetného návrhu. Rozhodnutie o začatí konania okrem toho vyzvalo zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho uverejnenia.

- 18 Francúzske orgány oznámili svoje pripomienky listami z 12. januára a zo 14. júna 2000 a z 27. apríla a 11. júna 2001. CÍL takisto predložil svoje pripomienky v rámci správneho konania listami z 18. novembra 1999 a z 3. marca 2000.
- 19 Listom z 13. júla 2001 EURL Le Levant 114, jedna z EURL zapojených do operácie *Le Levant*, požadovala od Komisie upresnenia jej stanoviska týkajúceho sa identifikácie príjemcov skúmanej pomoci. Žiadala od Komisie najmä, aby potvrdila, že v prebiehajúcom správnom konaní nie je zainteresovanou stranou.
- 20 Keďže nedostala písomnú odpoveď Komisie, EURL Le Levant 114 zopakovala svoju žiadosť listom z 19. júla 2001. V tomto liste takisto oznámila, že bola informovaná, že sa Komisia chystá preskúmať spis 25. júla 2001, a od Komisie požadovala, aby jej priznala primeranú lehotu na predloženie svojich pripomienok o konaní. Uviedla viacero dôvodov na podporu tejto žiadosti, ktoré odkazovali na poslednú vetu článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, a tvrdila najmä, že sa mohla oprávnene považovať za nedotknutú týmto konaním vzhľadom na údaje, ktoré poskytlo rozhodnutie o začatí konania.
- 21 Listom z 24. júla 2001 Komisia odpovedala na dva listy EURL Le Levant 114 s tým, že sa obmedzila na poukázanie na to, že lehota stanovená na podanie pripomienok zainteresovanými stranami bola značne prekročená.

Napadnuté rozhodnutie

- 22 Dňa 25. júla 2001 prijala Komisia rozhodnutie 2001/882/ES o štátnej pomoci poskytnutej Francúzskom vo forme rozvojovej pomoci pre osobnú loď *Le Levant*, ktorú vyrobil Alstom Leroux Naval pre prevádzku v Saint-Pierre-et-Miquelon (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Toto rozhodnutie bolo uverejnené v úradnom vestníku 12. decembra 2001 (Ú. v. ES L 327, s. 37).
- 23 Podľa napadnutého rozhodnutia bola pomoc priznaná v roku 1996 pri príležitosti získania osobnej lode *Le Levant* súkromnou investičnou skupinou, ktorá z iniciatívy banky vytvorila námorné spoluvlastníctvo. Loď bola následne daná do nájmu CIL, dcérskej spoločnosti francúzskej spoločnosti zapísanej vo francúzskom zámorskom území Wallis-et-Futuna. Investori boli oprávnení odpočítať od ich zdaniteľných príjmov fondy vzniknuté uplatnením zákona Pons, ktorý zaviedol daňovú úpravu schválenú Komisiou v roku 1992. Tieto daňové úľavy umožnili CIL využívať loď za výhodných podmienok (odôvodnenia č. 5 a 6). Pomoc odvodená od daňových úľav dosahuje 78 miliónov FRF (11,9 milióna eur) (odôvodnenie č. 7). Investori mali právo a povinnosť predať svoje podiely po piatich rokoch, to znamená na začiatku roka 2004. CIL mala takisto právo a povinnosť kúpiť tieto podiely za cenu, ktorá by umožnila postúpiť hodnotu pomoci. Pomoc bola podmienená povinnosťou CIL využívať loď počas najmenej piatich rokov, a to zásadne z a do Saint-Pierre-et-Miquelon 160 dní za rok (odôvodnenie č. 5).
- 24 Napadnuté rozhodnutie skúma predmetnú pomoc vo svetle ustanovení článku 4 ods. 7 siedmej smernice „vzhľadom na to, že ide o pomoc spojenú so stavbou lode, ktorá bola priznaná ako rozvojová pomoc v roku 1996 v rámci schémy pomoci (zákon Pons) schválenej v roku 1992“ (odôvodnenie č. 16).

- 25 Podľa tohto rozhodnutia vyplýva z tohto preskúmania, že operácia *Le Levant* spĺňala kritériá rozvojovej pomoci, ktoré definovala OECD a ktoré Komisia uviedla vo svojom liste z 3. januára 1989 adresovanom členským štátom (odôvodnenia č. 18, 19 a 21).
- 26 Uplatnením zásady zakotvenej rozsudkom Súdneho dvora z 5. októbra 1994, Nemecko/Komisia (C-400/92, Zb. s. I-4701), podľa ktorej je Komisia povinná oddelene overiť rešpektovanie zložky „rozvoj“ a rešpektovanie kritérií OECD, však napadnuté rozhodnutie uvádza, že operácia *Le Levant* neobsahovala skutočnú zložku „rozvoja“ v zmysle citovanej judikatúry, vzhľadom na zistený nedostatočný hospodársky a sociálny dopad pre Saint-Pierre-et-Miquelon (odôvodnenia č. 20, 22 až 33).
- 27 V dôsledku toho článok 1 napadnutého rozhodnutia uvádza, že „štátnu pomoc poskytnutú Francúzskom vo forme rozvojovej pomoci pre osobnú loď *Le Levant*... nemožno považovať za skutočnú rozvojovú pomoc v zmysle článku 4 ods. 7 [siedmej smernice], a je preto nezlučiteľná so spoločným trhom“.
- 28 V štádiu určenia príjemcu, od ktorého sa nezlučiteľná pomoc musí vymôcť, napadnuté rozhodnutie zvažuje zaradom situácie investorov, prevádzkovateľa lode (CIL) a námornej lodenice.
- 29 Podľa napadnutého rozhodnutia bezprostrednými príjemcami pomoci sú investori, ktorí mali prospech z daňových úľav (odôvodnenie č. 35). Rozhodnutie v tomto preberá tvrdenia francúzskych orgánov, z ktorých vyplýva, že investori získali výhody vďaka daňovým úľavám a že boli vlastníkami lode v rámci spoluvlastníctva (odôvodnenie č. 36). Preto „neexistuje pochybnosť, že vrátiť pomoc musia investori ako priami príjemcovia a skutoční vlastníci lode“ (odôvodnenie č. 39).

- 30 Pokiaľ ide o prevádzkovateľa lode (CIL), napadnuté rozhodnutie uvádza, že investori museli mať prospech z daňových úľav až do okamihu predaja lode CIL, to znamená až do začiatku roka 2004, a že podľa dostupných informácií cena tohto predaja prevedie pomoc na prevádzkovateľa CIL. CIL je preto hlavný príjemca pomoci od momentu, keď sa mu predá loď za výhodnú cenu (odôvodnenie č. 36). Napadnuté rozhodnutie takisto uvádza, že „ak by sa loď predala CIL za cenu nižšiu, ako je trhová cena, a ak by z toho dôvodu bola pomoc postúpená tomuto podniku, musí ju vrátiť [CIL]“ a že „vzhľadom na skutočnosť, že prevod [sa nemal] uskutočniť do polovice roka 2003, prevádzkovateľa CIL nemožno považovať za zodpovedného za vrátenie pomoci v tomto štádiu“ (odôvodnenie č. 40).
- 31 Pokiaľ ide o námornú lodenicu, napadnuté rozhodnutie uvádza, že z pomoci mala nepriamy prospech v tom, že jej umožnila získať objednávku, ktorá by jej inak nebola zverená (odôvodnenie č. 37). Napriek tomu rozhodnutie uvádza, že pomoc sa nemá vymáhať od námornej lodenice, pretože ju nemožno považovať za zodpovednú za užívanie lode po jej dodaní a pretože pravidlá uplatnené v prejednávacom prípade sa nevzťahujú na námornú lodenicu (odôvodnenie č. 41).
- 32 Článok 2 napadnutého rozhodnutia preto vyžaduje od Francúzskej republiky, aby prijala všetky opatrenia na „zastavenie a vymoženie pomoci uvedenej v článku 1 a protiprávne priznanej príjemcom, a to od investorov, ktorí sú priami príjemcovia pomoci a skutoční vlastníci osobnej lode“.

Súdne konania

- 33 Dňa 8. októbra 2001 podalo Francúzsko na Súdny dvor žalobu o zrušenie napadnutého rozhodnutia, ktorou spochybnilo posúdenie Komisie, že sporná pomoc nebola rozvojovou pomocou.

- 34 Dňa 20. februára 2002 EURL Le Levant 001 a iní žalobcovia, právnické a fyzické osoby, ktorých mená sú uvedené v prílohe, podali na Súd prvého stupňa túto žalobu.
- 35 Osobitným aktom doručeným 23. apríla 2002 B a 255 iných žalobcov podali návrh na nariadenie predbežných opatrení, aby sa prerušil výkon napadnutého rozhodnutia, až kým sa v prípade žaloby o neplatnosť nerozhodne vo veci samej, a aby sa prerušil výkon napadnutého rozhodnutia, až kým Súd prvého stupňa nerozhodne o prvom návrhu.
- 36 Predseda Súdu prvého stupňa uznesením z 25. júna 2002, B/Komisia (T-34/02 R, Zb. s. II-2803), návrh na nariadenie predbežných opatrení zamietol.
- 37 Predseda piatej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa uznesením z 30. apríla 2002 prerušil konanie vo veci T-34/02 až do rozhodnutia Súdneho dvora, ktorým sa ukončí vec C-394/01.
- 38 Rozsudkom z 3. októbra 2002, Francúzsko/Komisia (C-394/01, Zb. s. I-8245), Súdny dvor zamietol žalobu s tým, že rôzne tvrdenia Francúzskej republiky voči posúdeniu Komisie týkajúce sa vytvorených pracovných miest a hospodárskych dopadov neboli dôvodné alebo neboli predložené týmto členským štátom v rámci správneho konania. Prerušenie konania v prejednávanej veci bolo ukončené v dôsledku vyhlásenia uvedeného rozsudku.
- 39 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa vyzval 22. októbra 2004 účastníkov konania, aby sa vyjadrili k dvom otázkam, na ktoré žalobcovia odpovedali listom z 19. novembra 2004 a Komisia listom z 18. novembra 2004.

- 40 Svojou prvou otázkou sa Súd prvého stupňa účastníkov konania spýtal, či došlo k predaju osobnej lode CIL, za akú cenu a či cena umožnila previesť hodnotu pomoci.
- 41 V odpovedi žalobcovia uviedli, že k predaju osobnej lode *Le Levant* CIL došlo 2. januára 2004. K tomuto dátumu CIL odkúpila 738 quiratov lode, ktoré nevlastnila, za sumu 17 731 821 eur. Podľa žalobcov bola táto suma určená v súlade s kúpnyimi a predajnými príslubmi uzavretými na začiatku operácie a zodpovedá približne 50 % pôvodnej hodnoty podielov spoluvlastníctva — ktoré boli kúpené za celkovú sumu 35 789 508 eur. Od 2. januára 2004 sa teda CIL stala jediným vlastníkom 740 quiratov, ktoré tvorili spoluvlastníctvo osobnej lode *Le Levant* preskúmané napadnutým rozhodnutím a toto spoluvlastníctvo bolo zrušené.
- 42 Komisia za seba uviedla, že nedisponovala žiadnou informáciou o predajnej cene ani sa nezaoberala otázkou, či táto predajná cena umožnila preniesť hodnotu pomoci.
- 43 Svojou druhou otázkou Súd prvého stupňa požiadal účastníkov konania, aby oznámili, či predmetnú pomoc možno vymáhať od investorov, ak by sa ukázalo, že investori už neboli skutočnými vlastníkami osobnej lode *Le Levant* a že predajná cena osobnej lode preniesla hodnotu pomoci na CIL.
- 44 V odpovedi žalobcovia upresnili, že usudzovali, že predmetnú pomoc už nemožno od nich vymáhať vzhľadom na to, že CIL bola vlastníkom lode *Le Levant* od 2. januára 2004 a CIL bola skutočným príjemcom predmetnej pomoci, keďže táto spoločnosť mala ako vlastníka lode a podnik činný na trhu prospech z hospodárskej výhody získanej mimo normálnych podmienok trhu z dôvodu zásahu francúzskych orgánov. V dôsledku toho sa žalobcovia pýtajú, či článok 2 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého musí Francúzsko prijať všetky opatrenia nevyhnutné na vymożenie pomoci od investorov, ešte stále má nejaký predmet. Uvádzajú, že tak

ako naznačuje samotné napadnuté rozhodnutie v odôvodneniach č. 36 a 40, článok 2 výroku sa stane bezpredmetným v ten deň, keď sa hodnota pomoci preniesie na CIL, prevádzkovateľa lode. Žalobcovia naznačujú, že ak budú trvať na svojej žalobe o neplatnosť, Súd prvého stupňa môže v každom prípade konštatovať, že bez ohľadu na žalobné dôvody o neplatnosť predmetnú pomoc nemožno vymáhať od súkromných investorov podľa samotného napadnutého rozhodnutia.

- 45 Komisia tvrdila, že druhá otázka Súdu prvého stupňa nemá vzťah k prejednávanej veci, ktorá sa týka zákonnosti napadnutého rozhodnutia, a treba ju teda posudzovať len na základe informácií, ktorými disponovala v rámci správneho konania. Druhá otázka Súdu prvého stupňa sa v skutočnosti týkala problematiky výkonu sporného rozhodnutia, v rámci ktorého je povinnosťou dotknutého členského štátu obrátiť sa na Komisiu na základe administratívnej spolupráce, aby jej oznámil všetky prípadné otázky alebo ťažkosti, ktoré vyvolal tento výkon alebo ktoré tu vznikli.
- 46 Dňa 16. decembra 2004 pozval Súd prvého stupňa účastníkov konania na neformálne stretnutie s predsedom prvej rozšírenej komory a sudcom spravodajcom. Toto stretnutie sa uskutočnilo na Súde prvého stupňa 24. januára 2005.
- 47 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (prvá rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania požiadal žalobcov a Komisiu, aby predložili niektoré dokumenty.
- 48 Listom žalobcov z 9. augusta 2005 a listom Komisie z 28. júla 2005 predložili účastníci konania dokumenty, ktoré požadoval Súd prvého stupňa.

49 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na verejnom pojednávaní 27. septembra 2005.

Návrhy účastníkov konania

50 Žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- subsidiárne konštatoval, že predmetnú pomoc nemožno vymáhať od súkromných investorov na základe článku 2 napadnutého rozhodnutia,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

51 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- vyhlásil žalobu za nedôvodnú a zamietol ju,
- zaviazal žalobcov na náhradu trov konania vrátane trov konania o nariadení predbežných opatrení.

Právny stav

O prípustnosti žaloby, pokiaľ ide o niektorých žalobcov

1. O splnomocneniach, ktoré udelili niektoré EURL

— Tvrdenia účastníkov konania

- 52 Komisia uvádza, že advokát žalobcov vystupuje v prejednávanej veci na základe splnomocnení, ktoré mu udelili na jednej strane konateľ jednotlivých žalobcov EURL a na strane druhej jediný spoločník každej z týchto EURL. V tejto súvislosti tvrdí, že splnomocnenia, ktoré udelil advokátovi konateľ jednotlivých EURL, sú „podpísané“ odtlačeními pečiatky a že nie sú datované. Okrem toho Komisia poznamenáva, že splnomocnenia, ktoré udelili jediní spoločníci desiatich EURL — EURL Le Levant 3, Le Levant 4, Le Levant 73, Le Levant 96, Le Levant 150, Le Levant 153, Le Levant 182, Le Levant 209, Le Levant 272 a Le Levant 273 — nie sú datované. Takisto zdôrazňuje, že žiadne splnomocnenie neudelili advokátovi jediní spoločníci ôsmich EURL — EURL Le Levant 15, Le Levant 20, Le Levant 46, Le Levant 144, Le Levant 203, Le Levant 250, Le Levant 251 a Le Levant 269. Komisia sa spolieha na múdrosť Súdu prvého stupňa, aby sa vyslovil o platnosti týchto splnomocnení.
- 53 Žalobcovia tvrdia, že článok 44 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa iba stanovuje, aby sa predložil dôkaz o tom, že procesné splnomocnenie dal advokátovi na to oprávnený zástupca bez toho, aby stanovoval osobitné formálne podmienky. V prejednanom prípade však Komisia nepoprela, že konateľ jednej EURL je plne splnomocnený konať pred súdom v mene a na účet spoločnosti, ktorej je konateľom. Okrem toho žalobcovia uvádzajú, že ak by to Súd prvého stupňa považoval za nevyhnutné, vždy ich mohol vyzvať na opravu ich žaloby podľa článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

54 Podľa článku 44 ods. 5 rokovacieho poriadku:

„Ak je navrhovateľ právnickou osobou podľa súkromného práva, k návrhu tiež prikladá:

a) zakladateľskú listinu, spoločenskú zmluvu alebo aktuálny výpis z obchodného registra alebo registra združení alebo akýkoľvek iný dôkaz o svojej existencii ako právnickej osoby;

b) doklad o tom, že splnomocnenie udelené jej advokátovi bolo vystavené osobou na to oprávnenou.“

55 Po prvé, pokiaľ ide o skutočnosť, že splnomocnenia, ktoré udelil advokátovi konateľ jednotlivých EURL, nie sú datované, je namieste uviesť, že tieto splnomocnenia boli nevyhnutne pripravené pred podaním žaloby, pretože tvoria jednu z jej príloh. Chýbajúci dátum na týchto splnomocneniach neumožňuje tak dôjsť k záveru o neprípustnosti žaloby EURL. Tá istá odpoveď sa musí dať na tvrdenie, že splnomocnenia, ktoré udelili advokátovi jediní spoločníci desiatich EURL — EURL Le Levant 3, Le Levant 4, Le Levant 73, Le Levant 96, Le Levant 150, Le Levant 153, Le Levant 182, Le Levant 209, Le Levant 272 a Le Levant 273 — nie sú datované.

56 Po druhé, pokiaľ ide o skutočnosť, že splnomocnenia, ktoré udelil advokátovi konateľ rôznych EURL, boli podpísané odtlaččením pečiatky s podpisom, menom a postavením tohto správcu, treba poznamenať, že použitie takejto pečiatky sa vysvetľuje tým, že rôzne EURL podpisuje ten istý konateľ, ktorý svoj súhlas prejavil

použitím pečiatky, aby nemusel rukou podpísať všetky splnomocnenia. Podpis týchto splnomocnení odtlačením pečiatky neumožňuje tak dôjsť k záveru o neprípustnosti žaloby EURL, keďže neexistujú iné skutočnosti, ktoré by umožnili spochybniť súhlas konateľa.

- 57 Po tretie, pokiaľ ide o skutočnosť, že dotknutí jediní spoločníci ôsmich EURL — EURL Le Levant 15, Le Levant 20, Le Levant 46, Le Levant 144, Le Levant 203, Le Levant 250, Le Levant 251 a Le Levant 269 — neudelili advokátovi žiadne splnomocnenie, postačí skonštatovať, že splnomocnenie, ktoré udelil advokátovi konateľ, postačuje na to, aby tento advokát mohol zastupovať záujmy týchto spoločností, a to o to skôr, že pripomienky Komisie neumožňujú spochybniť splnomocnenie konateľa, ale sa obmedzujú na kritiku určitých formálnych aspektov týchto splnomocnení, konkrétne chýbajúci dátum a použitie pečiatky ako podpisu.
- 58 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadne tvrdenie Komisie neumožňuje spochybniť prípustnosť žaloby, pokiaľ ide o rôzne EURL.

2. O splnomocneniach, ktoré udelili niektoré fyzické osoby vo svojom vlastnom mene

— Tvrdenia účastníkov konania

- 59 Komisia uvádza, že splnomocnenia štyroch z 256 fyzických osôb, ktoré podali žalobu, neobsahujú miesto a dátum ich podpisu. Komisia sa spolieha na múdrosť Súdu prvého stupňa, aby sa vyslovil o platnosti týchto splnomocnení.

- 60 Žalobcovia tvrdia, že z rokovacieho poriadku nevyplýva, že uloženie plnomocenstva udeleného advokátovi predstavuje podmienku prípustnosti žaloby. Postačuje totiž, aby splnomocnený advokát odôvodnil svoje postavenie, a splnomocnenie je povinný predložiť len v prípade popretia jeho existencie (rozsudok Súdneho dvora zo 16. februára 1965, Barge/Vysoký úrad, 14/64, Zb. s. 69, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. septembra 1990, Virgili-Schettini/Parlament, T-139/89, Zb. s. II-535).

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 61 Investori, súkromné osoby, konajú v prejednávanej veci v dvojakom postavení. Prvým je postavenie jediného spoločníka žalujúcej EURL, investori poskytli vyššie skúmané splnomocnenia na tomto základe, aby umožnili určenému advokátovi zastupovať tieto EURL pred Súdom prvého stupňa. Investori vystupujú aj ako fyzické osoby a splnomocnenie udelili advokátovi na tomto základe, aby ich zastupoval v prejednávanej veci.

- 62 Podľa článku 44 ods. 3 rokovacieho poriadku:

„Advokát, ktorý poskytuje právnu pomoc účastníkovi konania alebo ktorý ho zastupuje v konaní pred Súdom prvého stupňa, musí v kancelárii Súdu prvého stupňa uložiť osvedčenie o tom, že je oprávnený zastupovať v konaní pred súdnym orgánom v niektorom členskom štáte alebo v štáte, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o EHP.“

- 63 Z tohto ustanovenia vyplýva, že advokát sa nemusí preukázať formálnym splnomocnením, aby mohol podať žalobu, okrem prípadu, keď ho musí predložiť v prípade popretia (rozsudok Barge/Vysoký úrad, už citovaný, s. 78).

- 64 Rokovací poriadok teda fyzickým osobám umožňuje, aby boli zastúpené advokátom bez toho, aby musel predložiť splnomocnenie, zatiaľ čo pre právnické osoby to neplatí. V zásade postačuje, aby advokát predložil dokument, ktorý preukazuje, že je zapísaný v advokátskej komore niektorého členského štátu. Táto formalita je postačujúca a v prejednávanej príhode bola splnená.
- 65 V každom prípade sú pripomienky Komisie založené na skutočnosti, že splnomocnenia predložené štyrmi z 256 fyzických osôb, ktoré podali žalobu, neobsahujú miesto a dátum podpisu. Uvedené splnomocnenia však boli pripravené pred podaním žaloby, pretože tvoria jednu z jej príloh, a otázka miesta ich podpisu nemá vplyv na prejednanú vec. Chýbajúci dátum a miesto na týchto splnomocneniach preto nevyvoláva pochybnosti, ktoré by odôvodňovali opravu.
- 66 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žiadne tvrdenie Komisie neumožňuje spochybniť prípustnosť žaloby, pokiaľ ide o žalobcov — fyzické osoby.
- 67 V dôsledku toho sa musia zamietnuť námietky Komisie o neprípustnosti.

O veci samej

- 68 Žalobcovia uvádzajú jedenásť žalobných dôvodov na podporu svojej žaloby. Prvý žalobný dôvod je založený na neexistencii právomoci Komisie a porušení článku 3 ods. 1 písm. g) ES, článkov 5 ES, 87 ES a 211 ES, ako aj na porušení článku 1 prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „EDLP“). Druhý žalobný dôvod sa týka porušenia procesných

záruk stanovených v článku 88 ods. 2 ES, v článku 6 nariadenia č. 659/1999 a v článku 6 EDLP. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení článku 87 ods. 1 ES. Štvrtý žalobný dôvod sa týka porušenia článku 4 ods. 7 siedmej smernice. Piaty žalobný dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery. Šiesty žalobný dôvod sa týka porušenia zásady právnej istoty. Siedmy žalobný dôvod je založený na porušení článku 14 nariadenia č. 659/1999. Ôsmy žalobný dôvod sa týka existencie hmotnoprávných nepresností a zjavných chýb v posúdení skutočností. Deviaty žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Desiaty žalobný dôvod sa týka porušenia článku 153 ods. 2 ES. Jedenásty žalobný dôvod je založený na porušení nariadenia Komisie (ES) č. 69/2001 z 12. januára 2001 o uplatňovaní článkov 87 a 88 Zmluvy ES pri pomoci de minimis (Ú. v. ES L 10, s. 30; Mim. vyd. 08/002, s. 138).

- 69 Na úvod je pred preskúmaním tvrdení v rámci tretieho a deviateho žalobného dôvodu vhodné preskúmať druhý žalobný dôvod.

1. O druhom žalobnom dôvode

— Tvrdenia účastníkov konania

- 70 Žalobcovia vytýkajú Komisii, že porušila právo byť vypočutý stanovené v článku 88 ods. 2 ES a v článku 6 nariadenia č. 659/1999, prijatého na vykonanie tohto ustanovenia, ako aj zásady uvedené v článku 6 EDLP. Tvrdia, že napadnuté rozhodnutie im škodí tým, že ich označuje za priamych príjemcov protiprávnej štátnej pomoci, ktorej sumu sú povinní vrátiť, a tvrdia, že vôbec neboli primerane vyzvaní alebo poverení, aby v tejto súvislosti uplatnili svoje pripomienky.

71 Po prvých žalobcovia tvrdia, že rozhodnutie o začatí konania im neumožnilo domyslieť si, že by mohli byť označení za príjemcov pomoci, pretože rozhodnutie uvádzalo, že táto pomoc bola poskytnutá námornej lodenici alebo CIL, prevádzkovateľovi lode. Komisia mala preto z dôvodu zmeny svojej analýzy týkajúcej sa príjemcov pomoci po uverejnení rozhodnutia o začatí konania uverejniť nové rozhodnutie o začatí konania, priznať žalobcom lehotu, aby mohli uplatniť svoje pripomienky alebo prijať akékoľvek vhodné opatrenia, aby ich upozornila na nové postavenie, ktoré im malo byť priznané v konečnom rozhodnutí, ktoré sa výrazne odlišovalo od postavenia uvedeného v rozhodnutí o začatí konania. Takéto pripomienky boli o to nevyhnutnejšie, že napadnuté rozhodnutie zmenilo predchádzajúcu prax Komisie týkajúcu sa pojmu „zvýhodnený podnik“ tým, že ho uplatnila na súkromných investorov konajúcich z dôvodu finančnej investície, že toto rozhodnutie nezohľadnilo predchádzajúce schválenie zákona Pons Komisiou a že takisto nezohľadnilo správanie francúzskych orgánov, ktoré neoznámili rozhodnutie o začatí konania žalobcom — považovaným za príjemcov pomoci — ako sa od nich požadovalo v rozhodnutí o začatí konania.

72 Komisia zdôrazňuje, že podľa judikatúry článok 88 ods. 2 ES nevyžaduje individuálne požiadanie, ale len to, aby boli všetky potenciálne zainteresované strany upozornené o začatí konania a mali príležitosť uplatniť svoje pripomienky v tejto súvislosti. Za týchto podmienok sa uverejnenie stanoviska v úradnom vestníku javí ako primerané a postačujúci prostriedok na oznámenie začatia konania vo veci formálneho zisťovania všetkým zainteresovaným stranám (rozsudok Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 17, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke/Komisia, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Zb. s. II-17, bod 232). V predjednanom prípade spĺňalo rozhodnutie o začatí konania uverejnené v úradnom vestníku 5. februára 2000 tieto požiadavky, pretože toto uverejnenie poskytlo zainteresovaným stranám všeobecné informácie o podstatných znakoch návrhu pomoci a uviedlo tie body spisu, o ktorých mala Komisia pochybnosti.

73 Okrem toho Komisia tvrdí, že aj keď žalobcovia usudzovali, že nie sú príjemcami opatrenia pomoci, nedôvodne tvrdia, že neboli dotknutí uvedeným konaním, pretože z judikatúry vyplýva, že zainteresované strany uvedené v článku 88 ods. 2 ES nie sú len podniky alebo podniky zvýhodnené pomocou, ale práve osoby, podniky alebo združenia potenciálne dotknuté vo svojich záujmoch poskytnutím pomoci, najmä konkurujúce podniky (rozsudok Intermills/Komisia, už citovaný, bod 16; a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. marca 2001, Hamburger Hafen- und Lagerhaus a i./Komisia, T-69/96, Zb. s. II-1037, bod 40).

74 Okrem toho v odpovedi na tvrdenie žalobcov, že Komisia zmenila svoju analýzu týkajúcu sa príjemcov pomoci po uverejnení rozhodnutia o začatí konania, čo malo mať za následok uverejnenie nového rozhodnutia o začatí konania, aby boli zabezpečené ich procesné práva, Komisia tvrdí, že jej výhrady voči Francúzskej republike neboli zmenené v rámci konania vo veci formálneho zisťovania. Rozhodnutie o začatí konania tak uvádza pochybnosti Komisie, pokiaľ ide o zlučiteľnosť pomoci s ohľadom na siedmu smernicu a konečné rozhodnutie posudzuje túto pomoc vo vzťahu k podmienkam stanoveným v článku 4 ods. 7 tejto smernice, aby došlo k záveru o jej nezlučiteľnosti so spoločným trhom.

75 Po druhé žalobcovia tvrdia, že Komisia porušila tretiu vetu článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 tým, že odmietla súhlasiť s predĺžením lehoty jedného mesiaca na predloženie pripomienok, čo žiadal EURL Le Levant 114 vo svojom liste z 19. júla 2001. Táto žiadosť o predĺženie bola riadne odôvodnená vzhľadom na to, že investori mohli oprávnenne usudzovať, že neboli dotknutí rozhodnutím o začatí konania a že Komisia nie je v oblasti štátnej pomoci povinná prijať rozhodnutie v osobitnej lehote.

- 76 Komisia uvádza, že z listu EURL Le Levant 114 z 13. júla 2001 vyplýva, že táto spoločnosť sa o rozhodnutí o začatí konania uverejneného 5. februára 2000 dozvedela neskoro. Toto neskoré zistenie sa týkalo aj ostatných EURL Le Levant, pretože všetky majú za konateľa člena personálu banky a že konateľ EURL Le Levant 114 udelil splnomocnenie advokátovi tejto spoločnosti, aby vystupoval pred Komisiou v rámci správneho konania. Skutočnosť, že EURL Le Levant 114 nezasiahol do konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, preto nesúvisí s obsahom rozhodnutia o začatí konania, ale len so skutočnosťou, že sa táto spoločnosť neskoro dozvedela o rozhodnutí o začatí konania a o existencii konania vo veci formálneho zisťovania. Žalobcovia teda nemôžu tvrdiť, že obsah rozhodnutia o začatí konania ich viedol k úsudku, že týmto konaním neboli dotknutí a že z tohto dôvodu utrpeli porušenie ich procesných záruk. Okrem toho Komisia uvádza, že riadna lehota jedného mesiaca stanovená v nadväznosti na uverejnenie rozhodnutia o začatí konania bola značne prekročená, ako uviedla vo svojom liste z 24. júla 2001 v odpovedi na dva listy EURL Le Levant 114.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 77 Článok 88 ods. 2 prvý pododsek ES stanovuje:

„Ak Komisia po výzve, aby príslušné strany predložili pripomienky, zistí, že pomoc poskytnutá štátom alebo zo štátnych zdrojov je nezlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87, alebo ak zistí, že táto podpora sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví.“

- 78 Z tohto ustanovenia vyplýva, že Komisia musí pred konštatovaním nezlučiteľnosti štátnej pomoci so spoločným trhom vyzvať dotknuté osoby, aby predložili svoje pripomienky.
- 79 Rozsah tejto povinnosti spresňuje článok 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999, ktorý definuje „zainteresované strany“ ako „akýkoľvek členský štát a akúkoľvek osobu, podnikateľa alebo združenie podnikateľov, ktorých záujmy možno ovplyvniť poskytnutím pomoci, najmä príjemca pomoci, konkurujúci si podnikatelia a obchodné združenia“.
- 80 V prípade, o aký ide v prejednávanej veci, že konanie vo veci formálneho zisťovania sa týka vykonávanej protiprávnej pomoci, nadobúda otázka identifikácie príjemcu pomoci všetku svoju dôležitosť vzhľadom na to, že článok 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 stanovuje, že v prípade „záporného rozhodnutia“ vyslovujúceho nezlučiteľnosť takejto pomoci so spoločným trhom „Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu“.
- 81 Žalobcovia v prejednávanej veci, teda investori, ktorí boli oprávnení odpočítať svoje investície od zdaniteľných príjmov, preto mali byť vyzvaní, aby predložili svoje pripomienky v rámci správneho konania, pretože napadnuté rozhodnutie ich označuje za priamych príjemcov pomoci (odôvodnenie č. 35) a ide o „zainteresované strany“ v zmysle citovanej definície.
- 82 Identifikácia príjemcu pomoci nevyhnutne predstavuje „relevantnú skutkovú a právnu otázku“ v zmysle prvej vety článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, ktorá

podľa tohto ustanovenia musí byť uvedená v rozhodnutí o začatí konania, ak je to možné v tomto štádiu konania, pretože práve na základe takejto identifikácie bude môcť Komisia prijať rozhodnutie o vymáhaní.

- 83 Ak totiž chýba jeho označenie za príjemcu spornej pomoci, či už v rozhodnutí o začatí konania, alebo v neskoršom štádiu konania vo veci formálneho zisťovania pred prijatím konečného rozhodnutia, ktorým sa konštatuje nezlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom, tento typ dotknutej osoby nemožno považovať za osobu, ktorá bola vyzvaná predložiť svoje pripomienky relevantným spôsobom, pretože si môže oprávnenne myslieť, že takéto pripomienky nie sú nevyhnutné, keďže nie je označená za príjemcu pomoci, ktorá sa má vymáhať.
- 84 V tomto kontexte, teda na účely zistenia, či príjemcov pomoci, ktorá sa má vymáhať, možno skutočne považovať za vyzvaných na predloženie svojich pripomienok v rámci správneho konania, je vhodné najprv preskúmať rozhodnutie o začatí konania uverejnené v úradnom vestníku 5. februára 2000.
- 85 V tomto rozhodnutí Komisia uviedla, že mala pochybnosti o dodržaní podmienok stanovených v článku 4 ods. 7 siedmej smernice. Takisto vyzvala zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky v lehote jedného mesiaca odo dňa uverejnenia. Súd prvého stupňa však konštatuje, že rozhodnutie o začatí konania sa ani náznakom nezmieňuje o investoroch ako o eventúálnych príjemcoch uvádzanej pomoci, ale naopak vyvolávala dojem, že týmto príjemcom bola CIL, ktorá bola označená za prevádzkovateľa a konečného vlastníka lode.

86 Pokiaľ ide o súkromných investorov, rozhodnutie o začatí konania uvádza v treťom odseku časti s názvom „Znenie zhrnutia“:

„Lod... financovali súkromní investori, ktorí ju následne prenajali CIL. Títo investori boli oprávnení odpočítať svoje investície zo svojich zdaniteľných príjmov v súlade s daňovou úpravou, ktorú schválila Komisia...“

87 Pokiaľ ide naopak o CIL, toto rozhodnutie na tom istom mieste upresnilo:

„Komisia usúdila, že daňové úľavy predstavovali hodnotu čistej subvencie vo výške 34 %. Tieto úľavy umožnili CIL vziať loď do nájmu za veľmi nízku cenu. CIL je prevádzkovateľ (a konečný vlastník) osobnej lode... CIL je povinná prevádzkovať loď počas minimálne piatich rokov, zásadne z a do Saint-Pierre-et-Miquelon, a odkúpiť ju od investorov na konci tohto obdobia.“

88 Investori si preto oprávnené mohli myslieť, že rozhodnutie o začatí konania im nebolo určené vzhľadom na skutočnosť, že toto rozhodnutie uvádzalo, že daňová úprava, na základe ktorej boli oprávnení odpočítať svoje investície zo svojich zdaniteľných príjmov — zákon Pons — schválila Komisia.

89 Navyše z obsahu diskusií medzi francúzskymi orgánmi a Komisiou v rámci konania o predbežnom preskúmaní vyplýva, že jediným príjemcom pomoci uvedeným

v tomto štádiu konania bola CIL, „prevádzkovateľ“ lode a nie súkromní investori (pozri list z 12. mája 1999, ktorý francúzske orgány adresovali Komisii). Okrem toho v tomto kontexte sa na správnom konaní mohla zúčastniť CIL — a nie súkromní investori (pozri napadnuté rozhodnutie, odôvodnenia č. 10 a 11).

- 90 Pôvodné označenie CIL za údajného príjemcu pomoci okrem toho posilňuje skutočnosť, že rozhodnutie o začatí konania odkazuje na pojem príjemcu pomoci v jednotnom čísle a nie v množnom čísle, ako je tomu v napadnutom rozhodnutí. Komisia tak v rozhodnutí o začatí konania (predposledný odsek časti s názvom „Znenie listu“) požiadala francúzske orgány, aby bez meškania postúpili kópiu tohto rozhodnutia „príjemcovi pomoci“.
- 91 Musí sa preto skonštatovať, že tým, že súkromní investori neboli identifikovaní ako príjemcovia pomoci v rozhodnutí o začatí konania, neboli v tomto štádiu „vyzvaní na predloženie svojich pripomienok“ podľa článku 88 ods. 2 ES ani „vyzvaní, aby preložili svoje pripomienky v určenej lehote“ v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.
- 92 Za týchto podmienok je navyše vhodné preskúmať odpoveď Komisie na žiadosť o predĺženie lehoty jedného mesiaca priznanej dotknutým osobám na predloženie svojich pripomienok k rozhodnutiu o začatí konania, ktorú podala EURL Le Levant 114 listom z 19. júla 2001. Posledná veta článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 totiž stanovuje, že „v riadne odôvodnených prípadoch Komisia môže predĺžiť [riadnu lehotu jedného mesiaca danú zainteresovaným stranám na predloženie svojich pripomienok k rozhodnutiu o začatí konania]“.

- 93 Listom z 24. júla 2001 však Komisia odpovedala na list EURL Le Levant 114, že lehota jedného mesiaca od dátumu uverejnenia rozhodnutia o začatí konania stanoveného na predloženie pripomienok zainteresovanými stranami bola „značne prekročená“ bez toho, aby prijala stanovisko k žiadosti o predĺženie tejto lehoty, ktorú predložila EURL Le Levant 114. Toto odmietnutie možno kritizovať o to viac, že rozhodnutie o začatí konania neidentifikovalo súkromných investorov ako príjemcov pomoci, ktorá sa má vymáhať, ale naopak nechávalo dojem, že príjemcom bola CIL, ktorá bola označená za prevádzkovateľa a konečného vlastníka lode.
- 94 Komisia preto tým, že nedovolila EURL Le Levant 114, aby predložila svoje pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania, tým, že odmietla jej žiadosť o predĺženie lehoty a to dokonca bez uvedenia dôvodov, pre ktoré nebola žiadosť z 19. júla 2001 „riadne odôvodnená“, porušila tretiu vetu článku 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.
- 95 Pri neexistencii takejto nezákonnosti, teda ak by žalobcovia alebo EURL Le Levant 114 mali skutočne možnosť v rámci konania vo veci formálneho zisťovania predložiť svoje pripomienky o ich označení za príjemcov pomoci, ktorá sa má vymáhať, nemožno vylúčiť, že by konanie nemohlo vyústiť do iného výsledku, najmä pokiaľ ide o posúdenie nezlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom, v súlade s kritériami, ktoré definuje článok 87 ods. 1 ES.
- 96 Okrem toho je vhodné uviesť, že Komisia sa nemôže skrývať za formalistický výklad svojich povinností v oblasti štátnej pomoci v miere, v akej to, čo je dôležité v tomto prípade, sa týka skutočnosti, že osoba, voči ktorej sa Komisia chystá prijať rozhodnutie postihujúce jej práva tým, že ju označuje za príjemcu nezlučiteľnej

pomoci, od ktorého sa táto pomoc musí vymôcť, musí disponovať možnosťou uplatniť svoje pripomienky pred prijatím takého rozhodnutia.

- 97 V prejednávanej veci sa však musí skonštatovať, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté bez toho, aby bola súkromným investorom poskytnutá takáto možnosť. Tým, že Komisia odmietla vypočúť EURL Le Levant 114, a tým, že v rozhodnutí o začatí konania neidentifikovala investorov ako príjemcov eventuálne nezlučiteľnej pomoci, ktorá sa má vymôcť, porušila všeobecnú zásadu práva Spoločenstva. Táto zásada vyžaduje, že každá osoba, voči ktorej možno prijať rozhodnutie, ktoré postihuje jej práva, musí mať možnosť účinne oznámiť svoje stanovisko týkajúce sa skutočností, ktoré Komisia použije v jej neprospech na odôvodnenie sporného rozhodnutia. V rámci konania založeného na článku 86 ods. 3 ES (predtým článok 90 ods. 3 Zmluvy ES), v ktorom tak ako v oblasti štátnej pomoci je adresátom rozhodnutia Komisie dotknutý štát, Súdny dvor priznal podnikom zvýhodneným predmetným štátnym opatrením právo byť vypočutý, keď uviedol, že tieto podniky boli priamymi príjemcami sporného štátneho opatrenia, boli menovite označené týmto opatrením a výslovne sa na ne vzťahovalo sporné rozhodnutie a priamo niesli ekonomické následky tohto rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora z 12. februára 1992, Holandsko a i./Komisia, C-48/90 a C-66/90, Zb. s. I-565, body 50 a 51).
- 98 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia porušila článok 88 ods. 2 ES a článok 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.
- 99 V dôsledku toho sa druhý žalobný dôvod musí vyhlásiť za dôvodný bez toho, aby bolo potrebné preskúmať výhradu založenú na porušení zásad, na ktorých je založený článok 6 EDLP.

2. O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa porušenia článku 87 ods. 1 ES a o deviatom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

— Tvrdenia účastníkov konania

100 Po prvé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 87 ods. 1 ES, pretože kvalifikuje súkromných investorov ako príjemcov pomoci, pričom predmetné opatrenie im nepriznáva žiadnu konkurenčnú výhodu a nemá vplyv na obchod medzi členskými štátmi. Ako príjemcu pomoci v zmysle tohto ustanovenia možno kvalifikovať len zvýhodnený hospodársky subjekt, ktorý má výhodnejšie postavenia ako jeho konkurenti z dôvodu pomoci. Pátranie po skutočnom príjemcovi pomoci, ktorým nemusí byť formálny adresát opatrenia, zahŕňa aj identifikáciu podniku, ktorý skutočne požíva hospodársku výhodu spojenú s jeho obchodnými činnosťami, ktorá je spôsobilá narušiť hospodársku súťaž (rozsudok Súdneho dvora z 21. marca 1991, Taliansko/Komisia, C-303/88, Zb. s. I-1433, bod 57).

101 Žalobcovia v prejednávanej veci tvrdia, že existuje zásadný rozdiel medzi súkromnými investormi, ktorí sú priami adresáti priznaných daňových výhod, a dotknutým podnikom, konkrétne prevádzkovateľom CIL, ktorý je nepriamym príjemcom hospodárskych výhod na relevantnom trhu a v dôsledku toho príjemcom štátnej pomoci (pre rozlišovanie medzi príjemcom daňovej výhody a príjemcom hospodárskej výhody pozri rozsudok Súdneho dvora z 19. septembra 2000, Nemecko/Komisia, C-156/98, Zb. s. I-6857, body 26 a 27). Daňová výhoda je len prostriedkom v mechanizme pomoci a nie skutočnou výhodou, ktorá skresľuje hospodársku súťaž na úrovni súkromných investorov. Napadnuté rozhodnutie tak zamieňa daňovú výhodu, z ktorej majú súkromní investori priamy prospech, ako je to uvedené v odôvodnení č. 35, s konkurenčnou výhodou, ktorá z nej môže vyplývať nepriamo, z ktorej má prospech len CIL. Skutočnosť, že investori majú prospech z daňovej výhody, neumožňuje dospieť k záveru, že majú prospech z konkurenčnej výhody na určitom trhu, ktorá má vplyv na obchod medzi členskými štátmi.

102 Žalobcovia takisto tvrdia, že napadnuté rozhodnutie porušuje povinnosť odôvodnenia, pretože neupresňuje, v čom spočíva výhoda, ktorú získali súkromní investori (rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 1996, Nemecko a i./Komisia, C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Zb. s. I-5151, bod 56). V tomto bode kritizujú skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie ich bez zisťovania hospodárskej výhody, z ktorej by mali prospech pri neexistujúcej zodpovednosti pri využívaní lode, považuje za príjemcov pomoci na základe jednoduchej skutočnosti, že majú prospech z úľavy na ich daniach z príjmov, tým, že v odôvodnení č. 39 uvádza, že aj keď nie je isté, či niektorému zo súkromných investorov možno pripísať zodpovednosť za zneužitie pomoci, napriek tomu títo investori sú osobami, ktoré mali a naďalej majú prospech z daňových úľav ako vlastníci lode kúpenej za výhodných podmienok.

103 Napadnuté rozhodnutie takisto obsahuje rozpor v odôvodnení, pretože súkromným investorom sa pokúša pripísať účinky hospodárskej výhody, pričom táto výhoda bola v skutočnosti poskytnutá buď lodenici z dôvodu stavby lode, alebo CIL v rámci správy a prevádzky lode. Pokiaľ ide o námornú lodenicu, odôvodnenie č. 41 napadnutého rozhodnutia uvádza, že pomoc sa nemá vymáhať tam, pretože ju nemožno považovať za zodpovednú za užívanie lode po jej dodaní. Krátko pred tým však odôvodnenie č. 37 uvádza, že možno uvažovať, že námorná lodenica mala z pomoci prospech nepriamo v rozsahu, v akom jej umožnila získať objednávku, ktorá by jej inak možno nebola udelená. Takisto, pokiaľ ide o CIL, Komisia jej pripísala zodpovednosť za údajné nerešpektovanie základných pravidiel OECD v rozsahu, v akom je táto spoločnosť zodpovedná za užívanie lode. Z tohto hľadiska napadnuté rozhodnutie nevysvetľuje, ako vymoženie pomoci od súkromných investorov spôsobí, že prevádzkovateľ a správca spoluvlastníctva bude zbavený konečnej hospodárskej výhody, akonáhle sa mu predá loď za výhodnú cenu.

104 Po druhé žalobcovia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 87 ods. 1 ES a povinnosť odôvodnenia, pretože neuvádza, v čom je predmetná pomoc spôsobilá ovplyvniť hospodársku súťaž a obchod v rámci Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora Intermills/Komisia, už citovaný, bod 38; z 13. marca 1985, Holandsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek/Komisia, 296/82 a 318/82, Zb. s. 809, body 22 až 24, a Nemecko a i./Komisia, už citovaný, body 52 a 53). Žalobcovia osobitne uvádzajú, že napadnuté rozhodnutie neidentifikuje trh, na ktorom mala byť hospodárska súťaž narušená a na ktorom boli súkromní investori zvýhodnení. Napadnuté rozhodnutie tak neumožňuje zistiť, či relevantným trhom je trh so službami prepravy na lodi alebo trh s výrobkami týkajúcimi sa výletných lodí, o nič viac ako neumožňuje zistiť, aká je geografická veľkosť takéhoto trhu, ktorý môže byť celosvetový, regionálny alebo lokalizovaný v Saint-Pierre-et-Miquelon. Napadnuté rozhodnutie takisto neidentifikuje predmetné narušenie hospodárskej súťaže, čo je o to ťažšie vzhľadom na to, že zákon Pons sa vzťahuje na všetkých daňovníkov a že daňové opatrenie, z ktorého majú rovnakým spôsobom prospech všetci daňovníci, neskresľuje hospodársku súťaž [pozri oznámenie Komisie (ES) 96/C 266/14 na základe článku [88] ods. 2 Zmluvy ES adresované iným členským štátom a iným zainteresovaným osobám týkajúce sa pomoci, ktorú Španielsko priznalo pre nákup priemyselných vozidiel, Plan Renove Industrial (Ú. v. ES C 266, 1996, s. 10)]. Zákon Pons je selektívny len z hľadiska konečných príjemcov, pretože je v plnej miere na prospech len niektorým podnikom usídleným na francúzskych zámorských územiach. Napokon daňová situácia súkromných investorov nemá žiadny vplyv na obchod medzi členskými štátmi.

105 Po tretie žalobcovia poznamenávajú, že rozhodnutie Komisie 1999/719/ES z 30. marca 1999 o štátnej pomoci, ktorú Francúzsko zamýšľa poskytnúť z dôvodu rozvojovej pomoci pre predaj dvoch osobných lodí vyrobených v Chantiers de l'Atlantique, ktoré prevádzkuje Renaissance Financial vo Francúzskej Polynézii (Ú. v. ES L 292, s. 23, ďalej len „rozhodnutie Renaissance“), ktoré za zlučiteľnú so spoločným trhom vyhlasuje pomoc, ktorú zamýšľa poskytnúť Francúzska republika vo forme daňových výhod súkromným investorom v rámci zákona Pons, preberá

toto rozlišovanie medzi investorom a podnikateľom, pretože uvádza, že Renaissance Financial a nie investori ako fyzické osoby sa musia považovať za skutočných príjemcov pomoci. Okrem toho rozhodnutie Renaissance takisto uviedlo, že skutočným príjemcom pomoci je námorná lodenica za predpokladu, že sa nebudú rešpektovať podmienky podľa tohto rozhodnutia a najmä, ak sa ukáže, že pomoc nie je v súlade s článkom 4 ods. 7 siedmej smernice. Okrem toho, pokiaľ ide o uplatnenie kritérií OECD a najmä podmienky skutočného pobytu vlastníka a podmienky, podľa ktorej pomocou zvýhodneným podnikom nesmie byť nečinná dcérska spoločnosť zahraničnej spoločnosti, ani rozhodnutie Renaissance, ani rozhodnutie Komisie 92/569/EHS z 31. júla 1992 o schéme pomoci Nemecka v prospech Cosco (Chine) pre nákup štyroch kontajnerových lodí (Ú. v. ES L 367, s. 29, ďalej len „rozhodnutie Cosco“), ani rozhodnutie o začatí konania v prejednávanej veci neidentifikovalo dotknutých investorov ako skutočných vlastníkov lode alebo ako príjemcov pomoci.

106 Po prvé Komisia tvrdí, že operácia *Le Levant* sa uskutočnila preto, aby súkromným investorom umožnila získať daňovú výhodu. Skutočnosť, že táto konštrukcia je zákonná podľa francúzskeho práva, sama osebe neznamená, že je zákonná aj podľa pravidiel o štátnej pomoci. V tejto súvislosti Komisia po tom, ako pripomenula, že jej mal byť oznámený prípad uplatnenia zákona Pons v oblasti stavby lodí, tvrdí, že každý súkromný investor mal v rámci svojej dane z príjmov a v dôsledku daňovej transparentnosti EURL prospech z odpočtu, ktorý stanovil zákon Pons v prospech niektorých podnikov investujúcich v zámorí. V dôsledku toho štátna pomoc vyplývajúca zo zákona Pons vo forme daňovej úľavy pôsobila ako pomoc prevádzke v prospech ponuky plavieb vlastníkom a prevádzkovateľom lode.

107 Po druhé Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie jasne od svojho názvu uvádza, že predmetná pomoc sa týka prevádzky osobnej lode určenej na prevádzku v Saint-Pierre-et-Miquelon. Analýza Komisie, pokiaľ ide o zhodnotenie zložky „rozvoja“ a hospodárskych dopadov operácie *Le Levant*, takisto ukazuje, že napadnuté

rozhodnutie sa vzťahuje práve na prevádzku výletnej lode a na ponuku výletných plavieb. To vyplýva aj zo samotnej povahy zákona Pons a z vlastností operácie *Le Levant*. Komisia takisto zdôrazňuje, že napadnuté rozhodnutie jasne uvádza, že investori ako vlastníci lode získali daňové výhody určené na kompenzáciu osobitných ťažkostí výrobných investícií určenej na zámorskú prevádzku na obdobie piatich rokov, na konci ktorého musia predať loď CIL za cenu, ktorou sa na poslednú menovanú prenesie pomoc tak, že CIL bude konečným príjemcom pomoci, až keď sa jej predá loď za výhodnú cenu (napadnuté rozhodnutie, odôvodnenia č. 36, 39 a 40). Napokon Komisia uvádza, že odôvodnenie č. 16 napadnutého rozhodnutia upresňuje rámec, v ktorom je uvedené posúdenie predmetnej pomoci, a to článok 4 ods. 7 siedmej smernice a že odôvodnenie č. 33 predstavuje koniec tohto posúdenia, konkrétne, že táto pomoc nespĺňa kritériá, ktoré stanovuje toto ustanovenie. Žiadny z prvkov neumožňuje z tejto analýzy vyvodiť, že príjemcom pomoci má byť námorná lodenica.

- 108 Po tretie Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie neprotirečí jej doterajšej rozhodovacej praxi. Pokiaľ ide o rozhodnutie Renaissance, poznamenáva, že naozaj išlo o prípad uplatnenia zákona Pons a že francúzske orgány oznámili Komisii, že predmetná schéma financovania predpokladala štruktúry jednotlivcov a že ak sa investícia dá do lízingu prevádzkujúcemu podniku, administratíva overí, či daňová výhoda bola postúpená tomuto podniku znížením poplatkov, ktoré musí platiť. Toto rozhodnutie bolo však prijaté na základe informácií od členského štátu, podľa ktorých boli predmetní investori spoločnosťami, a použitá konštrukcia umožnila skutočné postúpenie daňovej pomoci prevádzkujúcemu vlastníkovi lode, teda konfigurácia skutkovo odlišná od prejednávaneho prípadu. Pokiaľ ide o rozhodnutia Cosco, Komisia uvádza, že situácia sa zásadne odlišovala od situácie v prejednávanej veci, pretože čínsky vlastník lodí Cosco si objednal kontajnerové plavidlá od nemeckých námorných lodeníc, a že oznámená pomoc bola určená na to, aby pokryla časť zmluvnej ceny predmetných lodí.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 109 Článok 87 ods. 1 ES stanovuje, že „ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členskými štátmi alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi“.
- 110 Kvalifikácia pomoci v zmysle štátnej pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom vyžaduje, aby boli splnené všetky podmienky stanovené v tomto ustanovení (rozsudky Súdneho dvora z 21. marca 1990, Belgicko/Komisia, nazývaný „Tubemeuse“, C-142/87, Zb. s. I-959, bod 25; zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, C-482/99, Zb. s. I-4397, bod 68, a z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, bod 74). Z článku 87 ods. 1 ES vyplýva, že sú nimi nasledujúce podmienky. Po prvé, musí ísť o zásah štátu alebo zo štátnych prostriedkov. Po druhé tento zásah musí byť spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí poskytnúť výhodu jeho príjemcovi tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru. Po štvrté musí narúšať hospodársku súťaž alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže.
- 111 Je takisto namieste pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že z odôvodnenia individuálneho rozhodnutia, ktorým sa obmedzujú práva, musí jasne a jednoznačne vyplývať uvažovanie inštitúcie, ktorá akt prijala, takým spôsobom, aby to dotknutým osobám umožnilo oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonávať jeho kontrolu (rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63).
- 112 V posúdení nezlučiteľnosti pomoci sa napadnuté rozhodnutie obmedzuje na to, že uvádza, že pomoc poskytnutá pre loď *Le Levant* sa musí posudzovať podľa článku 4 ods. 7 siedmej smernice, „pretože ide o pomoc spojenú so stavbou lodí, ktorá bola

poskytnutá ako rozvojová pomoc v roku 1996 v rámci schémy pomoci (zákon Pons schválenej v roku 1992“ (odôvodnenie č. 16). Podľa rozhodnutia, aj keď pomoc spĺňa kritériá rozvojovej pomoci definované OECD, ktoré uviedla Komisia vo svojom liste z 3. januára 1989 adresovanom členským štátom (odôvodnenia č. 18, 19 a 21), neobsahuje ozajstnú zložku „rozvoja“ (odôvodnenia č. 20, 22 až 33). V dôsledku toho napadnuté rozhodnutie uvádza, že pomoc je nezlučiteľná so spoločným trhom.

- 113 Napriek tomu napadnuté rozhodnutie neskúma, v čom sú v prejednávanom prípade splnené podmienky podľa článku 87 ods. 1 ES zakladajúce nezlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom.
- 114 Súd prvého stupňa pripomína, že existencia podmienok, ktoré stanovuje článok 87 ods. 1 ES, je nevyhnutná na to, aby štátna pomoc bola nezlučiteľná so spoločným trhom. Ak totiž predmetná pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom, pretože nie sú splnené podmienky, ktoré stanovuje článok 87 ods. 1 ES, siedma smernica — prijatá na základe článku 87 ods. 3 písm. e) ES — sa neuplatní, pretože táto smernica nutne predpokladá, že predmetná pomoc je nezlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 1 ES.
- 115 V tejto súvislosti a po prvé, pokiaľ ide o podmienku spojenú s ovplyvnením obchodu medzi členskými štátmi uvedenú v článku 87 ods. 1 ES, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že predmetná pomoc sa týka využívania lode určenej na využitie v Saint-Pierre-et-Miquelon (nadpis a odôvodnenie č. 5).
- 116 Musí sa pripomenúť, že súostrovie Saint-Pierre-et-Miquelon je francúzske územné spoločenstvo v severnom Atlantiku pri pobreží Newfoundlandu. Ide o jednu zo „zámorských krajín a území“ (ZKÚ), ktorá nie je súčasťou územia Spoločenstva.

- 117 Pri neexistencii akéhokoľvek vysvetlenia tejto otázky neumožňuje napadnuté rozhodnutie porozumieť, v čom je pomoc poskytnutá v rámci operácie *Le Levant* spôsobilá ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi v súlade s podmienkami, ktoré stanovuje článok 87 ods. 1 ES.
- 118 Po druhé, pokiaľ ide o podmienku spojenú s identifikáciou výhody poskytnutej príjemcovi pomoci a skutočnosti, že zvýhodňuje určité podniky a určité výroby, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že aj keby priamymi príjemcami pomoci boli súkromní investori, účinky pomoci na hospodársku súťaž boli spojené so skutočnosťou, že CIL mohla prevádzkovať loď za výhodných podmienok zo Saint-Pierre-et-Miquelon (článok 1 a odôvodnenie č. 5).
- 119 Vzhľadom však na to, že námorná lodenica nemala priamo prospech z pomoci (odôvodnenie č. 37), že napadnuté rozhodnutie neidentifikuje súkromných investorov ako vlastníkov lode, ktorá bola následne daná do nájmu CIL (odôvodnenie č. 5), a že CIL, ktorá prevádzkuje túto loď za výhodných podmienok, nie je v tomto štádiu príjemcom pomoci a v dôsledku toho ju nemožno považovať za zodpovednú za jej vrátenie (odôvodnenie č. 40), vzniká tu otázka, ako im za týchto podmienok skutočnosť, že títo investori financovali stavbu lode vďaka daňovým úľavám, poskytuje výhodu spôsobilú zvýhodniť aj podniky alebo určité výroby.
- 120 Keďže napadnuté rozhodnutie neskúma, v čom skutočnosť, že súkromní investori majú prospech z daňovej výhody, predstavuje konkurenčnú výhodu v zmysle článku 87 ods. 1 ES, aj keď ju pritom pripisuje CIL, napadnuté rozhodnutie tak neumožňuje porozumieť, z akých dôvodov zvýhodňuje predmetná pomoc súkromných investorov.
- 121 Napadnuté rozhodnutie takisto neposkytuje žiadne vysvetlenie, ktoré by umožnilo porozumieť, ako by mohla skutočnosť, že súkromní investori dali loď do nájmu CIL, preniesť prípadnú konkurenčnú výhodu zo súkromných investorov na prevádzkovateľa lode.

122 V tomto bode je okrem toho vhodné uviesť, že napadnuté rozhodnutie sa odchyľuje od riešenia, ktoré Komisia prijala v rozhodnutí Renaissance. V uvedenej veci Komisia vyhlásila pomoc, ktorú poskytlo Francúzsko vo forme daňových výhod podľa zákona Pons na stavbu dvoch osobných lodí určených na to, aby ich prevádzkoval Renaissance Financial vo Francúzskej Polynézii, za zlučiteľnú so spoločným trhom. Predmetná finančná konštrukcia bola podobná konštrukcii v prejednávacom prípade, pretože takisto predpokladala nadobudnutie vlastníctva lodí súkromnými investormi, ktoré boli následne dané do nájmu Renaissance Financial, aby ich táto spoločnosť prevádzkovala počas piatich rokov vo Francúzskej Polynézii. V rozhodnutí Renaissance však Komisia usúdila, že pomoc sa previedla zo súkromných investorov na prevádzkovateľa lode, ktorý bol jej skutočným príjemcom z dôvodu nájmu lodí tohto prevádzkovateľa a z dôvodu jeho záväzku odkúpiť tieto lode po uplynutí piatich rokov.

123 Po tretie, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa narušenia alebo hrozby narušenia hospodárskej súťaže, musí sa skonštatovať — ako Komisia uznala na pojednávaní — že napadnuté rozhodnutie neobsahuje údaje, ktoré by umožnili určiť, v čom a na akom trhu pomoc ovplyvňuje alebo môže ovplyvniť hospodársku súťaž.

124 Táto neexistencia analýzy je o to zjavnejšia, že v odpovedi na pripomienky francúzskych orgánov Komisii 14. júna 2000, kde tieto orgány tvrdia, že Saint-Pierre-et-Miquelon mal prospech z obchodného dopadu lode *Le Levant*, pretože viaceré námorné spoločnosti prejavili svoj zámer urobiť tam zastávku, napadnuté rozhodnutie uvádza v odôvodnení č. 31, že nebolo nevyhnutné zohľadniť tieto pripomienky na posúdenie zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom vzhľadom na to, že toto tvrdenie nebolo a pravdepodobne ani nemohlo byť kvantifikované a že takéto tvrdenie sa netýka priamo zložky „rozvoja“ operácie *Le Levant*. Komisia tým odmietla preskúmať údaje týkajúce sa prípadného trhu s plavbami na súostroví alebo inde, na ktorom by mohlo dôjsť k narušeniu hospodárskej súťaže.

- 125 V dôsledku toho napadnuté rozhodnutie neumožňuje porozumieť, v čom pomoc, ktorá je predmetom prejednávanej veci, spĺňa na založenie jej nezlučiteľnosti so spoločným trhom tri zo štyroch podmienok, ktoré definuje článok 87 ods. 1 ES.
- 126 Okrem toho je namieste uviesť, že pomoc bola odsúhlasená pri uplatnení daňovej úpravy — zákona Pons — ktorý povoľuje daňové úľavy pre investície uskutočnené v zámorských departementoch a územiach, a že túto úpravu schválila Komisia v roku 1992 (odôvodnenia č. 5 a 16).
- 127 Tlačové oznámenie, ktoré v súvislosti so zákonom Pons uverejnila Komisia 23. decembra 1992, uvádza, že jej posúdenie sa zakladá na „sociálno-ekonomickej situácii zámorských francúzskych departementov, ktorá odôvodňuje ich udržanie v zónach, ktoré môžu požívať výhodu z výnimky stanovenej v článku 92 ods. 3 písm. a) Zmluvy ES [teraz článok 87 ods. 3 písm. a) ES]“. Táto výnimka sa vzťahuje na prípad pomoci určenej na podporu hospodárskeho rozvoja oblastí s mimoriadne nízkou životnou úrovňou alebo s mimoriadne vysokou nezamestnanosťou.
- 128 Napadnuté rozhodnutie teda takisto neumožňuje porozumieť, prečo sa na predmetnú pomoc nemôže vzťahovať skoršie rozhodnutie Komisie o tom, že neuplatní námietky voči daňovým opatreniam, ktoré stanovil zákon Pons, najmä pokiaľ ide o výrobné investície v odvetví turistiky v Saint-Pierre-et-Miquelon.
- 129 Okrem toho je vhodné zdôrazniť, že skoršia rozhodovacia prax Komisie ukazuje, že v iných rozhodnutiach týkajúcich sa pomoci pre stavbu lodí preskúmala, či boli splnené podmienky článku 87 ods. 1 ES [rozhodnutie Cosco, rozhodnutie Komisie 1999/657/ES z 3. marca 1999 o pomoci, ktorú poskytlo Nemecko ako rozvojová

pomoc Indonézii na stavbu dvoch lodných bagrov Volkswerft Stralsund a ich predaj do Pengerukan (Rukindo) (Ú. v. ES L 259, s. 19) a rozhodnutie Komisie 1999/675/ES z 8. júla 1999 o štátnej pomoci, ktorú poskytla Spolková republika Nemecko spoločnosti Kvaener Warnow Werft GmbH (Ú. v. ES L 274, s. 23)].

130 Osobitne v rozhodnutí Cosco Komisia preskúmala pomoc nielen z pohľadu článku 4 ods. 7 siedmej smernice, ale aj na základe článku 87 ods. 1 ES. V uvedenej veci bola predmetná pomoc rozvojovou pomocou, ktorú plánovala poskytnúť nemecká vláda Čínskej ľudovej republike vo forme úveru na financovanie kontajnerových lodí. Tieto lode mal prevádzkovať Cosco, štátna spoločnosť so sídlom v Pekingu. Stavbu týchto lodí mali uskutočniť nemecké námorné lodenice v Nemecku. V rozhodnutí Cosco Komisia došla k záveru, že predmetná pomoc narušovala alebo mohla narušiť hospodársku súťaž na spoločnom trhu a ovplyvnila obchod medzi členskými štátmi tak v odvetví stavby lodí, ako aj v odvetví námornej prepravy v miere odporujúcej spoločnému záujmu v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

131 Z vyššie uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté takou vadou v odôvodnení, že Súd prvého stupňa nemôže vykonať svoju kontrolu.

132 V dôsledku toho sa deviaty žalobný dôvod musí takisto uznať za dôvodný a napadnuté rozhodnutie sa preto musí zrušiť, pretože Komisia porušila povinnosť odôvodnenia, ktorú jej ukladá článok 253 ES, a to bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné výhrady a žalobné dôvody, ktoré uvádzajú žalobcovia.

O možnosti žalobcov a Komisie oprieť sa o niektoré dokumenty pripojené k žalobe

— Tvrdenia účastníkov konania

- ¹³³ Komisia tvrdí, že žalobcovia sa pred Súdom prvého stupňa nemôžu odvolávať na skutočnosti, ktoré neboli súčasťou správneho konania (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1999, Kneissl Dachstein/Komisia, T-110/97, Zb. s. II-2881, bod 102), a uvádza, že otázka účasti žalobcov na uvedenom konaní sa prejednáva v rámci veci samej. Tieto prvky sú nadbytočné, pretože opakujú skutočnosti uvedené v dokumentoch, ktoré boli súčasťou správneho konania, a neprípustné, pretože uvádzajú skutočnosti, ktoré neboli súčasťou správneho konania. Z posledného uvedeného dôvodu sa žalobca v rámci súdneho konania nesmie odvolávať na tieto dokumenty: žiadosť o schválenie operácie *Le Levant*, ktorú podala banka a CIL 19. augusta 1996, rozhodnutie o schválení operácie, ktoré doručilo francúzske ministerstvo pre rozpočet 26. novembra 1996, potvrdenie a správa francúzskej Commission des opérations de bourse z 3. decembra 1996, protokol o dohode medzi bankou a CIL z 9. decembra 1996, splnomocnenie na správu a prevádzku lode CIL, vzájomné prísluby predaja a nákupu medzi bankou a CIL a vzájomné prísluby predaja a nákupu medzi EURL a bankou.
- ¹³⁴ Komisia však tvrdí, že pokiaľ ide o ňu, má právo sa na tieto dokumenty odvolať, aby preukázala neodôvodnenosť tvrdení v žalobe, a že Súd prvého stupňa ich môže zohľadniť.
- ¹³⁵ Žalobcovia uvádzajú, že odôvodnenie Komisie predpokladá, že správne konanie prebieha transparentne a spravodlivo, čo nebol prípad prejednávanej veci. Navyše dokumenty, ktoré citovala Komisia, musia byť nevyhnutne preskúmané v rámci

žaloby, pretože sú spojené so žalobnými dôvodmi neplatnosti uvedenými v žalobe. Okrem toho tieto dokumenty a z nich vyplývajúce tvrdenia sa netýkajú správneho konania, ale operácie *Le Levant*, a umožňujú identifikovať metodologické chyby, ktorých sa Komisia dopustila.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

¹³⁶ Podľa ustálenej judikatúry musí byť zákonnosť aktu Spoločenstva v rámci žaloby o neplatnosť podanej podľa článku 230 ES posudzovaná podľa skutkového a právneho stavu jestvujúceho v čase prijatia tohto aktu. Zvlášť hodnotenia vykonané Komisiou môžu byť preskúmané len na základe informácií, ktorými Komisia disponovala v momente ich vykonania (rozsudok z 3. októbra 2002, Francúzsko/Komisia, už citovaný, bod 34; rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, *British Airways a i./Komisia*, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, bod 81; *Kneissl Dachstein/Komisia*, už citovaný, bod 47, a z 11. mája 2005, *Saxonia Edelmetalle/Komisia*, T-111/01 a T-133/01, Zb. s. II-1579, bod 67).

¹³⁷ V prejednávanom prípade už nevzniká otázka použitia sporných dokumentov, pretože Súd prvého stupňa sa rozhodol zrušiť napadnuté rozhodnutie pre procesné chyby a nedostatočné odôvodnenie.

¹³⁸ V každom prípade v rámci druhého žalobného dôvodu Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia zanedbala svoje povinnosti a že neprijala opatrenia nevyhnutné na to, aby žalobcovia mohli predložiť svoje pripomienky v rámci konania vo veci formálneho zisťovania stanoveného v článku 88 ods. 2 ES.

139 Žalobcovia sa preto mohli odvolať na sporné dokumenty na podporu svojho návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia a Komisia mohla poprieť tieto argumenty v rámci súdneho konania. V každom prípade by však Súd prvého stupňa mohol posúdiť tieto dokumenty len v rozsahu právomocí, ktorými disponuje. Ak dokumenty totiž obsahujú skutočnosti, ktoré môžu odporovať faktom, ktoré mala Komisia k dispozícii v rámci správneho konania a na základe ktorých prijala napadnuté rozhodnutie, nemôže Súd prvého stupňa nahradiť Komisiu v posúdení hospodárskeho alebo právneho dosahu, aký by tieto skutočnosti mohli mať na jej analýzu. Ako Komisia správne tvrdí vo svojom vyjadrení k žalobe (vyjadrenie k žalobe, bod 110), ak by tak Súd prvého stupňa urobil, vykonával by vlastnú analýzu a vyvodzoval by vlastné závery a neposudzoval by zákonnosť napadnutého rozhodnutia. To však nie je funkcia Súdu prvého stupňa. Ak súd Spoločenstva nesmie nahradiť skutkové posúdenie autora rozhodnutia najmä v hospodárskej oblasti svojím vlastným posúdením (rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 23, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2000, Alzetta a i./Komisia, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Zb. s. II-2319, bod 130), o to skôr nesmie uskutočniť posúdenie *de novo* zakladajúce sa na skutočnostiach, ktoré neboli súčasťou správneho konania pred Komisiou.

O trovách

140 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu svojich vlastných trov konania a náhradu trov konania žalobcov vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Komisie 2001/882/ES z 25. júla 2001 o štátnej pomoci poskytnutej Francúzskom vo forme rozvojovej pomoci pre osobnú loď *Le Levant*, ktorú vyrobil Alstom Leroux Naval pre prevádzku v Saint-Pierre-et-Miquelon, sa zrušuje.**
- 2. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania žalobcov vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia.**

Vesterdorf

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Trstenjak

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 22. februára 2006.

Tajomník

Predseda

E. Coulon

B. Vesterdorf

Obsah

Právny rámec	II - 273
Zákon Pons a rozhodnutie Komisie nevzniesť námietky podľa článkov 87 ES a 88 ES	II - 273
Smernica Rady 90/684/EHS o pomoci pri stavbe lodí	II - 274
Ustanovenia týkajúce sa správneho konania	II - 275
Skutkové okolnosti a konania	II - 277
Opis operácie Le Levant	II - 277
Správne konanie	II - 278
Napadnuté rozhodnutie	II - 280
Súdne konania	II - 282
Návrhy účastníkov konania	II - 286
Právny stav	II - 287
O prípustnosti žaloby, pokiaľ ide o niektorých žalobcov	II - 287
1. O splnomocneniach, ktoré udelili niektoré EURL	II - 287
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 287
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 288
2. O splnomocneniach, ktoré udelili niektoré fyzické osoby vo svojom vlastnom mene	II - 289
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 289
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 290
O veci samej	II - 291
1. O druhom žalobnom dôvode	II - 292
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 292
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 295
	II - 317

2. O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa porušenia článku 87 ods. 1 ES a o deviatom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia	II - 302
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 302
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 307
O možnosti žalobcov a Komisie oprieť sa o niektoré dokumenty pripojené k žalobe .	II - 313
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 313
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 314
O trovách	II - 315